

INFO

Hudebně poetické pasmo

SCHŮZKA S ČAJEM

Účinkují

Přednes: Jaroslav Mědílek
Blanka Štráchalová
Věra Turková

Klavír: Miroslav Kraus

Čtvrtek 4. března - 18.00 hod.
Na Vyhlídce 18
271 01 Mělník

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Zábouři

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava
ve Vysoké (mše
s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce (mše sv.
s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Zábouři

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

O smyslu postní doby

Vstupujeme do výsadní doby, abychom se obrátili ke Kristu. Postní cesta se tak stane vhodnou příležitostí, abychom upřímně a pravdivě prověřovali sami sebe, abychom dali do pořádku svůj život a své vztahy k druhým a k Bohu. Je to „náročná cesta, která nás má učinit ochotnými naslouchat Božímu slovu“, zdůrazňuje papež Jan Pavel II.

Jak prožít postní dobu?

Jistě jako cestu hlubokého návratu srdce k Bohu. Před mezinárodními scénáři konfliktu a násilí je třeba více než jindy objevit cestu pokoje jako cestu dialogu a spravedlnosti. Ale toto prochází skrze konverzi srdce každého z nás. A před touto sekularizovanou společností západu je třeba více než jindy objevit horizonty smyslu a naděje. Tu nám může dát jenom živý Bůh se svým zaslíbením. Proto je dnes více než jindy zapotřebí – jak v kontextu sociálním, tak v kontextu mezinárodním – vrátit se k Bohu následováním Krista, který je cesta, pravda a život.

Třemi tradičními rozměry postní doby jsou modlitba půst a pokání. Co znamená dobře se modlit?

Křesťan se nemodlí k nějakému abstraktnímu vzdálenému Bohu. Křesťan se modlí v Bohu, jak nás to odedávna učí liturgie. V Duchu svatém skrze Krista jdeme k Otci. Modlit se, to pro křesťana znamená nechat se milovat Otcem; ztišit se a naslouchat ve vnitřním soustředění. Znamená to také přinést nebeskému Otci všechno to, co jsme, naše očekávání, naše naděje, žít modlitbu jako oběť chvály a zároveň v následování našeho života. A znamená otevřít se vanutí Ducha, který činí nové všechny věci, a zároveň se sjednotit s Bohem a otevřít se svobodně jeho překvapením. Celkem vzato modlitba v Trojici je ta, kterou musíme stále znovu objevovat, aby náš život byl zakořeněn v tajemství, aby to byl život bohatý na kontemplativní rozměr a právě proto hluboce přítomný v dějinách lidí.

Jaký je hluboký význam postu?

Ve velké duchovní tradici má půst eschatologický smysl, jako když se očekává významný okamžik, okamžik slavnosti. Je to jako by se fyzická potřeba jídla stala sekundární, protože jsme již živeni touto touhou a tímto očekáváním. Tak je půst ve velké křesťanské tradici především znamením očekávání Pána, který přichází se svými překvapenými a otevřením srdce, kdy je třeba se zbavit všeho, co překáží tomuto daru jeho příchodu. Půst v postní době znamená být poutníky k velikému daru Velikonoc a tedy znovu objevit potřebu a přání Boha jako hlubokou duši naší existence, znamená to vyprázdnit se od sebe samých a naplnit se Jím.

Je třeba znovu objevit hodnotu oběti, malé oběti, gesta lásky, snad pokorného, skrytého, ale autentického, které tě něco stojí a které je učiněno ke chvále Boha a pro někoho, kdo trpí, a kdo ho potřebuje, které by bylo učiněno v duchu solidarity srdce a modlitby, a které by bylo zároveň lidským gestem spravedlnosti a pokoje. Bez oběti není lásky. Z druhé strany, bez lásky by oběť byla pouze vnějším donucením anebo nepochopeným krokem. Oběť je nabídka lásky. A nesmíme zapomenout veliký příklad, který nám dal Ježíš. „*Bůh tak miloval svět, že nešetřil vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny.*“ Jak správně usuzoval Origenes, tato věta sv. Pavla v listě Římanům 8,32 připomíná oběť na hoře Moria, oběť Abrahámovu, jenž nabízí Bohu Izáka, kterého hluboce miloval. A tak tedy Otec obětoval Syna, kterého hluboce miloval, pro lásku k nám. A každý z nás je povolán obětovat Bohu něco ze sebe pro lásku k němu, aby Bůh kraloval v našem životě a toto učinilo náš život pravdivější, lepší a hodný žití.

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouři, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

NECHÁPU POSTNÍ DOBU

Postní doba není v první řadě dobou sebezáporu.

Nechápu význam postní doby. Jak mě dnes může někdo nutit k „sebezáporu“ a podobným věcem? Má to nějaký význam? Není to spíše již přežitek z minulosti, který v církvi dožívá a zachovává se, „aby se neřeklo“?

Všechny výzvy církve, které přináší liturgie, můžeme chápat jako nabídku, výzvu, radu, ale také jako nucení. Samozřejmě, že to poslední je nejméně příjemné. Ale k věci: postní doba není v první řadě dobou sebezáporu, nýbrž jak říká jeden církevní text: „příhodný čas pro vystoupení na posvátnou horu Velikonoc.“ Nebo méně vznešenými slovy: doba, která mi pomůže, abych se připravil na velikonoční svátky, měl z nich radost a užitek, a která mi také pomůže k pravdivému poznání, že v mém životě je potřebné i možné ledacos změnit.

Velké „postní projekty“ jsou vcelku k ničemu

Mám dojem, že každá postní doba začíná vzletnými slovy a výzvami, ale končí slovy: „Bože, tak jsme zase nevyužili plně postní dobu.“ Nevím kde je chyba. Buď jsou požadavky a výzvy postní doby přehnané a nereálné, anebo nedostatečné a ne dosti motivující.

Každá cesta, i ta nejdělsí, se dá ujit malými kroky, které konáme vytrvale. Velké „postní projekty“ jsou vcelku k ničemu. Pokud se Vám ale podaří přivlastnit si třeba z liturgických biblických textů alespoň jedinou myšlenku každý druhý (!) den, protože každý den se to nepovede, ujdete za dobu postu kus cesty. Je lépe každý druhý den věnovat tři minuty Písmu, než plánovat hodinovou četbu, kterou nakonec uskutečnime s bídou 3x za postní dobu.

Jaké má půst místo v postní době?

Má půst nějaký logický význam? Co si počít, když mi při postu chybí trpělivost a přívětivost k druhým? Do jaké míry do postní doby patří půst?

Život křesťana obsahuje tři základní vztahy: vůči Bohu, vůči bližnímu a vůči sobě samému. Tyto vztahy potřebují stále ozdravení. To ale nezačne zřejmě tím, že si zarputile něco odřekneme a budeme stále myslet na to, jak nám to chybí. Postní doba je výzvou: „Obráťte se ke Kristu a věřte neuvěřitelnému Božímu příklonu k nám, který Ježíš Kristus ztělesňuje.“ Půst jako takový nemá význam logický, ale náboženský (a většinou také zdravotní). Cílem postu je přiblížit člověka k Bohu. V křesťanství není ovšem půst jedinou a hlavní náplní postní doby. Půst získává význam ve spojení s modlitbou a „almužnou“, tedy v dobru činěném ve prospěch druhých. Už starozákonní texty upozorňují, že půst bez milosrdenství se Bohu přičí. Každý z nás ale reaguje na nedostatek potravy, nápoje, spánku atd. jinak. A protože je z Evangelia zřejmé, že láska k bližnímu je více než půst, postěte se jen tolik, aby to bližní nebolelo. Po staletí je přesto známo že půst člověka osvobozuje k modlitbě. To platí i dnes. Můžete si to vyzkoušet.

Děláme vše špatně?! Postní doba a obrácení

Postní doba se nese slovy Ježíše Krista: „Obratťe se a věřte evangeliu!“ (*Mk 1,15*) Co ale obrácení znamená? Jsou snad opakované výzvy k obrácení Boží hrozbou, že „vše děláme špatně“?!

Není tomu naštěstí tak. Evangelium, které nám Ježíš přináší, je dobrou zprávou o tom, že nás Bůh miluje, že nás přijímá, a že je na naší straně. Obrácení pak v první řadě znamená postupně se učit věřit v Boha, který je nám nablízku i v našich obtížích, který nás miluje, i když nám vše nejde tak, jak bychom si přáli a jak by bylo dobré. Až potom, v síle tohoto poznání, jsme zváni na cestu přijetí spásy, odřikání zla a na cestu konání dobra.

Postní doba není pouze věcí žaludku… Půst není v první řadě věcí úst a žaludku. Postní doba totiž není ani tak dobou postní, jako spíše dobou obrácení. Na druhou stranu se ale každý opravdový půst obvykle našeho žaludku nějak dotkne.

Postní doba se vyvinula z intenzivní přípravy dospělých katechumenů na křest, který se konal o Velikonocích. Byla také přípravou na opětovné přijetí těch, kdo spáchali nějaký velmi těžký hřích a po určitou dobu byli vyloučeni z užšího společenství církve. Tyto události prožívali všichni společně. Tak se tato doba stala společnou přípravou na Velikonoce.

Postní doba je přípravou na okamžik, kdy se při Velikonoční vigílii zřikáme všeho zla a vyznáváme svou víru v Kristovo i naše vzkříšení. Stojí proto za to si na počátku postní doby uvědomit, jakého konkrétního zla v našem životě se chceme zříci. Uvědomit si, od čeho se chceme odvrátit a jaké kroky můžeme učinit, aby naše obrácení ke Kristu a naše zvolání „věřím“ bylo opravdové.

Naše cesta obrácení a náš boj se zlem musí být ale nesen Kristovou silou. Nesmíme proto zapomínat na modlitbu a četbu Božího slova - Bibli.

Postní doba je také výzvou vědomě vyhledávat situace, kde svou víru můžeme uplatňovat láskou: věnovat něco ze sebe potřebným lidem. Věnovat můžeme čas, sluch i finanční prostředky. Vše toto získáme tím, že se dokážeme něčeho zříci (což je nazýváno postem).

Postní doba je i výzvou ke smíření: s druhými, s Bohem a se sebou samým.

Svátost pokání

Svátost pokání slouží k odpuštění hříchů těm, kteří byli v katolické církvi pokřtěni, litují svých hříchů, nesetrvávají v situaci, která je nedovolená (např. neplatné manželství) a mají touhu po zlepšení. Každý katolík by se měl vyzpovídat alespoň jednou za rok v postní době a kromě toho vždy, když se těžce proviní. Svátost smíření je ovšem užitečná i tehdy, když člověk nemá na svědomí těžké hříchy.

Viditelné znamení odpuštění - svátost smíření

SMYSL A VÝZNAM „ZPOVĚDI“

Jestliže přijímáme Boha jako nekončící lásku, která se zjevuje v Ježíši Kristu, pochopíme nutnost stálé vnitřní proměny a očišťování. Láska Boží totiž umožňuje člověku pochopit podstatu každého provinění a nevěrnosti. Naše hříchy nám ale mohou být odpuštěny, protože Ježíš vzal z lásky k nám naše nepravosti na sebe. „Byl proboden pro naše hříchy, rozdrčen pro naše viny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily“ (Iz 53,5).

ÚLOHA KNĚZE VE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Ve svátosti smíření se v přítomnosti kněze zpovídáme Bohu. Kněz je zde pouze viditelným nástrojem milosrdné Boží lásky. Kněz sám hříchy neodpouští!

Zpověď potřebuje čas - zápas s vlastním svědomím vyžaduje čas. Hřích totiž mnohdy není snadné rozpoznat. Spěch může způsobit, že se zpověď stane povrchní. Chceme-li jít ke zpovědi, musíme se na ni nejprve připravit: modlit se za ni, prosit Boha o světlo a zpytovat svědomí.

Zpytování svědomí - Duch svatý povzbuzuje každého člověka, aby vniknul „do sebe samotného“ a pocítil potřebu návratu k Otci. Zpytování svědomí je dalekosáhlým skutkem v životě jednotlivce: člověk totiž stojí tváří v tvář pravdivému obrazu vlastního života (Jan Pavel II.).

Poznání lásky - příprava na zpověď předpokládá nejprve pravdivé poznání lásky Boží, a až potom svých hříchů a sebe sama. Obrácení začíná tehdy, když si uvědomíme svůj vnitřní nepořádek. Při zpytování svědomí se zaměřujeme na naše skutky, myšlenky a motivace. Za dobré poznání vlastních hříchů se musíme i modlit.

Bolestivé rány - zpytování svědomí je mnohdy obtížné, protože se dotýká ran, které způsobily naše hříchy. Hřích totiž působí utrpení našemu okolí i nám a odkrývá lidskou křehkost. Poukazuje na to, jak snadno může být člověk zraněn. Hřích život člověka vlastně ničí (Řím 6,23).

Každodenní život - zpytování svědomí zahrnuje náš každodenní život, každou naši činnost. Díky zpytování svědomí můžeme neustále hodnotit rozvoj našeho života.

Děkovat za svůj život - neméně důležitým prvkem zpytování svědomí je vědomé připomínání si dobrodiní, které jsme v našem životě obdrželi. Celý lidský život a tedy každý den, je totiž darem Otce. Přestaneme-li Bohu děkovat, jsme ohroženi postojem určité přezíravosti.

Pomůcky ke zpytování svědomí - zpytování svědomí není pouhým vypočítáním našich hříchů. Je modlitbou, kdy v upřímnosti a pravdě stojíme před Bohem. Všechny návody na zpytování budou vždy nedokonalé ve srovnání s otevřením našeho raněného srdce před milujícím Otcem. Když se připravujeme na zpověď, nechme se proto ovlivnit i intuicí vlastního srdce.

Části svátosti smíření

1. Zpytování svědomí - neustálé hodnocení své cesty, směru, porovnávání se s Kristem, s jeho dobrým plánem pro mě, obrácení svého pohledu na dobrodiní a dary od něho přijaté a zhodnocení mého nakládání s těmito dary.

2. Lítost - bolest ducha, zřeknutí se spáchaného hřichu, předsevzetí dále nehřešit. Jsou to úkony vůle. Není nutné (a ani vždycky možné), aby se lítost - bolest ducha - projevovala bolestí citovou. Žádný hřích nelze odpustit bez lítosti.

3. Předsevzetí - je podstatný prvek lítosti. Je ukazatelem upřímné lítosti. Požadavky předsevzetí u těžkých hříchů:

- **pevně** - kajícník musí mít vůli znovu nehřešit. Toto předsevzetí neruší ani velká obava ze znovuupadnutí do těžkého hřichu…

- **účinné** - kajícník chce použít všechny prostředky, které se zdají nutné pro odvrácení dalšího těžkého hřichu.

- **všeobecné** - vztahuje se na všechny těžké hříchy.

4. Vyznání - žaloba hřichu, spáchaných po křtu (od poslední zpovědi), řečená knězi za účelem odpuštění. Toto vyznání je, pokud jde o těžké hříchy, nezbytné.

- hřích vnější (realizace úmyslu)

- podle počtu - alespoň přibližně

- podle druhu

- podle okolnosti - mění druh a tíži…

- pravdivě

5. Zadostiučinění (pokání) - Je to dobrovolné snášení „trestu“, uloženého zpovědníkem, na kompenzování nespravedlnosti, způsobené hříchy vůči Bohu a lidem, na zabránění budoucích hříchů. Účel zadostiučinění je tedy: odvetný, léčivý, ochranný. Vůle činit zadostiučinění je podstatná část svátosti smíření, nutná k platnosti. Je to nová cesta nastoupená po zpovědi. Nelze se zpovídat a nechťit nově vyjít na cestu!

Jen Bůh odpouští!

Lehké hříchy mohou být odpuštěny mimo rámeč různým způsobem, např. mší svatou, svatým přijímáním, ostatními svátostmi, svátostinami, modlitbou, lítostí, kajícími úkony, posty, almužnami, skutky lásky. Avšak odpuštění lehkých hříchů skrze svátost smíření vyniká jako nejjistější a nejúčinnější ze všech možných prostředků.

Devocionální zpověď prohlubuje sebepoznání, prohlubování pokory, zasahování mravní slabosti u kořene, očištění svědomí, posílení vůle, boje proti nedbalosti a vlažnosti.

Dále se dá říci, že z čistě psychologického hlediska není vhodnější prostředek pro přípravu na setkání s Bohem tváří v tvář (Boží soud), než právě individuální zpověď, konaná před konkrétním člověkem z masa a kostí.

Slavnost Zvěstování Páně

25. března slavíme Slavnost Zvěstování Páně. Tento mariánský svátek je svátkem a oslavou pravé pokory a poslušnosti. Bůh vyvolil za matku svého Syna dívku, která v očích světa nic neznamenalala, která nepatřila k nějaké majetné a vyšší společenské třídě. Vyvolil za matku svého Syna dívku, která byla ochotná plnit Boží vůli do všech důsledků, i za cenu nejvyšší oběti. Slova Panny Marie: „Jsem Boží služebnice! Ať se mi stane, jak jsi řekl,“ slova, která Panna Marie pronesla z lásky k Bohu a z lásky k lidstvu, to byla slova opravdové křesťanské pokory a poslušnosti.

O Panně Marii se dá plným právem říci, že patřila k těm, o nichž Pán Ježíš prohlásil: „Kdo je z Boha, slyší Boží slovo! Blahoslavený, kdo slyší Boží slovo a zachovává je.“

O Panně Marii také víme, že nerozuměla všemu, co slyšela od svého Syna. Ale to nebylo pro ni důvodem, aby o Božích slovech pochybovala, aby jim odporovala, aby je neplnila. Písmo o Panně Marii říká: „Zachovávala všechna ta slova ve svém srdci.“ Zachovávala je v srdci, přemýšlela o nich, prosila Boha za osvětlení a radu, co má dělat, důvěřovala Bohu, že to všechno myslí dobře.

Jak to však vypadá s námi? Jak my dovedeme naslouchat Božimu slovu, jak je dovedeme zachovávat ve svém srdci, jak dalece důvěřujeme slovům Boha a jeho církve? Máme v duši takovou ochotu k pokorné poslušnosti jako naše nebeská Matka?! Poctivě si přiznejme, že nám k tomu chybí ještě hodně! II. vatikánský koncil nazval Pannu Marii Matkou církve a vzorem církve. Církev, to jsme však i my. Panna Maria tedy je i naší Matkou i naším vzorem.

Dítě, které miluje svou matku, ji dovede také poslouchat, vidí v ní svůj vzor, snaží se ji napodobit. Chceme-li být skutečnými dětmi Panny Marie, chceme-li jí působit radost jako dobré děti, pak je naší povinností žít podle jejího příkladu.

Církev od nás ve jménu Božím požaduje změnu, obrodu smýšlení, protože chce oživit naši víru, chce z nás učinit apoštoly víry.

Nám se některé požadavky církve zdají být nepochopitelné, dokonce v nich vidíme ohrožení své víry. Proč? Protože nám chybí pokora, ochota a poslušnost k Boží vůli. Teprve až když se budeme snažit následovat naši nebeskou Matku v její pokorné poslušnosti, v její důvěře k Božím záměrům, budeme lépe chápat Boží vůli a také ji plnit ke svému prospěchu i ku prospěchu celé církve.